

חלב, דייסה וחתול מרוק.

סיפר ד. ממין-סיביריאק
ציירה ט. וואסיליבה

מה שלא תגידו, זה לא דבר רגיל. ובמיוחד שזה חוזר על עצמו כל יום. מעמידים על התנור קלחת עם חלב וקדרת חרס עם דייסת שיבולת-שועל וזו ההתחלה. הם עומדים שם כאילו לא כלום ואחר כך מתחילה שיחה.

"אני – חלב."

"ואני – דייסת שיבולת-שועל."

בהתחלה השיחה מתנהלת בשקט, בלחש, ואחר כך הדייסה והחלב מתחילים בהדרגה להתחמם.

"אני חלב!!!"

"אני דייסה!!!"

את הדייסה כיסו מלמעלה במכסה חרס והיא שם מגררת בקדרה שלה כמו זקנה אחת. וכשמתחילה לכעוס מופיעה על פניה בועה, מתפוצצת ואומרת

"ואני בכל זאת דייסת שיבולת-שועל.. בום!"
לחלב נראה הדבר מאוד מעליב. אמרו, בבקשה,
הרי זה דבר ללא תקדים! איזו דייסת שיבולת-שועל
זו!

החלב מתחיל להתחמם, להתכסות בקצף ומנסה
לצאת מהקלחת שלו. אם הטבחית לא תשים לב,
הוא עוד ישפך על פני התנור החם.

"אך אתה, החלב שלי!"

מתלוננת הטבחית "רק
מסתובבים לרגע ואתה

בורח."

"מה אעשה. זה האופי

החם שלי!" מתנצל החלב

"אני בעצמי לא מרוצה

כשאני כועס. והנה הדייסה

כל הזמן מתגרה 'אני

דייסה, אני דייסה, אני

דייסה.. יושבת בקדרה ורוטנת. אז התרגזתי."

וקרה לפעמים שהדייסה ברוחה מהקדרה, בלי
להתחשב במכסה שלה, יורדת על פני התנור

ומדברת שוב ושוב "אני דייסה! דייסה! דייסה!"
נכון שזה לא קורה לעתים קרובות, ובכל זאת קרה
לפעמים והטבחית ביאוש אמרה כמה פעמים "את,
הדייסה שכזו! למה את לא יושבת בקדרה. ממש
קשה להבין!"

הטבחית מודאגת לעתים קרובות. ואכן היו סיבות
רבות לדאגות שלה.

למשל בגלל החתול מרוק שלה. ודעו לכם שזה
חתול יפה והטבחית אהבה אותו מאוד. כל בוקר
מתחיל בכך שמרוק הולך אחרי טבחית ונוהם בקול
כל כך נוגה שהלב הקשה ביותר היה נמאס.

"איזה יצור תאב!" משתוממת כל פעם הטבחית
"הרי רק אתמול אכלת כבד שלם?"

"הרי זה היה אתמול!" משתומם ועונה לה מרוק
"והיום שוב אני רעב.. מיאו!"

"אז תצוד עכברים ותאכל אותם, עצלן."

"קל לך לדבר. רק תנסי ללכוד אפילו עכבר אחד"
עונה מרוק "וחוץ מזה אני משתדל מספיק. למשל,

לפני שבוע מי לכד עכבר? ומאין לי שריטה על
האף? השתדלתי ללכוד עכברוש והוא תפס אותי

מה להסתכל עלי.."
"ואם אני רוצה להכיר אותך?"
"אני יודע איך תרצה להכיר אותי.. מי זה שלא מזמן
אכל דרור חי? אח, אתה גועלי כזה!"

"אני לא גועלי, להפך. כולם אוהבים אותי. בוא אלי
ואספר לך סיפור."

באף. קל לך לומר 'תפוס עכברים!'.
אחרי שאכל, מרוק היה מתיישב איפשהו ליד
התנור, שם איפה חמים, היה עוצם את עיניו
ומנמנם.

"ראו כמה אכל!" התלוננה הטבחית "וגם עיניים
עצם, שקרן.. רק לאכיל אותו בבשר!"
"הרי אינני נזיר שלא אוכל בשר" היה עונה מרוק
כשהוא פותח עין אחת "ואני אוהב גם דגים לאכול..
דג זה טעים מאוד. עד היום אינני יכול להחליט מה
טוב יותר, בשר או דג. מתוך נימוס אני אוכל גם את
זה וגם את זה.. אילו הייתי אדם בוודאי הייתי
נעשה דייג או רוכל שמביא לכם כבד. הייתי מאכיל
לשובע את כל החתולים שבעולם וגם בעצמי היית
שבע..."

אחרי שאכל, אהב מרוק לעשוק בדברים שונים כדי
להשתעשע. למשל, למה לא להתיישב לשעה או
שעתיים על החלון, שם עומד הכלוב עם זרזיר? זה
נעים מאוד לראות איך הציפור הטיפשית מתנועת
בכלוב.

"אני מכיר אותך!" קורא הזרזיר מלמעלה "אין לך

עכשיו?" היא התלוננה כשהורידה מהתנור את החלב והדייסה "אי אפשר לעזוב לרגע.."
היא עזבה את החלב והדייסה והלכה לשוק לקניות. מרוק ניצל את ההזדמנות. הוא ניגש לחלב, הביט

עליו ואמר "אנא, אל תכעס, חלב.."
החלב התחיל להירגע. מרוק עבר סביבו והביט שוב, נער את שפמו ודיבר אליו שוב ברוך "הנה

"הה, רמאי.. תספר סיפור, פייטן. ראיתי איך סיפרת סיפור לאפרוח אפוי שגנבת במטבח. שודד!"
"איך תרצה, אני רוצה רק את טובתך. ובעניין האפרוח, אכן, אכלתי אותו, וממילא הוא כבר לא היה מועיל לשום דבר."
מלבד זאת, מרוק כל בוקר התיישב קרוב לפני התנור והקשיב בסבלנות איך החלב רב עם הדייסה.

"אני חלב."
"אני דייסה! דייסה-דייסה-דייסה.."
"לא, אינני מבין! ממש לא יכול להבין" היה אומר מרוק "למה לכעוס? למשל, אילו אני הייתי חוזר כל הזמן 'אני חתול, אני חתול, חתול, חתול.. האם מישהו היה נעלב? לא, אינני מבין.. חוץ מזה, למען אמת אני מעדיף חלב, ובמיוחד כזה לא כועס."
ופעם החלב והדייסה רבו במיוחד חזק. הגיעו לכך שמחציתם נשפכה על פני התנור וזה גרם לסרחון גדול.

באה הטבחית והרימה ידיים. "נו, ומה אעשה

ולא יודע לדבר. כשזרקו אותו החוצה הוא התיישר,
ליקק את הפרווה שלו, יישר את זנבו ואמר "אילו
אני הייתי טבחית, כל החתולים, מבוקר עד ערב היו
שותים חלב. אבל אני לא כועס על הטבחית שלי, כי
היא לא מבינה זאת."

מה, אדוני.. לא טוב לכעוס. כן. רק תבחרו אותי
כשופט ואני מיד אסדיר את הריב שלכם.."
תיקן שישב בסדק הקיר כמעט התפוצץ מצחוק "זה
שופט שלום יהיה! הה-הה-הה, שקרן זקן, מה
שהוא לא ימציא!"
אבל החלב והדייסה שמחו שמישהו ישפוט בריב
שלכם. הם בעצמם לא ידעו להגיד מה בעצם
הבעיה ולמה הם רבים.
"בסדר, בסדר, אני אברר הכל" דיבר החתול מרוק
"טוב, נתחיל מחלב." הוא הלך סביב הקלחת עם
חלב מספר פעמים, טבל את כפו כמה פעמים,
התכופף מעל הקלחת והתחיל ללקק.
"שומרים! חמס!" קרא התיקן מהקיר "הוא ילקק את
כל החלב, ואחר כך יאשימו אותי!"
כשהטבחית חזרה מהשוק וחיפשה חלב, הקלחת
הייתה ריקה. החתול מרוק ישן שנת ישרים ליד
התנור, כאילו כלום לא קרה.
"אא, אתה נבזה" צעקה עליו הטבחית ומשכה לו
באוזן "מי שתה חלב? אמור!"
אמנם כאב לו, אבל מרוק טען שהוא לא מבין כלום